

Spenningen mellom Indre Misjon og Oxford i Danmark.

En utstrakt hånd.

På den indre misjons jubileumsårsmøte i Randers har forholdet til Oxfordbevegelsen vært drøftet. Vi hitsetter »Kristelig Dagblad«s kommentar:

Der er, ikke bare i det enkelte menneskes liv, men også i enhver åndelig bevegelses historie, avgjørende øeblikke, skjebnetimer, kan man gjerne si, prinsipielle situasjoner, hvor det er uoprettelig avgjørende, om man nu griper riktig — eller forfeiler. Een gang, hin natt på Rådsklippen, sprang Akela, den ensomme ulv, for kort — og den blev aldri siden stammens høvding.

De hundrer, som iforgårs aftes fylte Sct. Mortens kirke i Randers, og de titusener ut over landet, som lyttet, da pastor Fibiger i formannens forfall talte *ex cathedra* til hele Indre Misjon i Danmark og på dens vegne, hadde visst en følelse av, at det var meget betydningsfulle øeblikke, de her var med til å oppleve, øeblikke, som kanskje kunde bli bestemmende for Indre Misjons fremtid og i hvert fall vilde komme til å sette dype spor. Det var »den gamle ulv«, som skulde springe — og adskillige i den store forsamling holdt været i spenning.

La det være sagt straks: Det blev et lykkelig spring. Og der skal nok ha vært mange tilhørere i Danmark, som takket Gud, da den tale var ført igjennem. De vilde kanskje ikke underskrive ethvert ord, som blev sagt — hver

har sin måte, og pastor Fibiger har i høy grad sin — men det avgjørende for dem vil være, at der, hvor det gjaldt, talte han, så det gav gjenlyd.

Det er ingen hemmelighet, at spenningen mellom Indre Misjon og Oxfordbevegelsen i de siste måneder har nådd en betydelig styrke. Ikke alene i misjonens bestyrelse har synspunktene og innstillingen vist sig å være forskjellige, men også ute i samfundene og i misjonærenes rekke har et motsetningsforhold tydelig gjort sig gjeldende. Ikke uten engstelse har mange av Indre Misjons venner sett frem til årsmøtet i Randers, og mann og mann imellem har man drøftet den mulighet, at spenningen kunde være blitt så stor, at der i virkeligheten var tale om en spaltning. Og derom var alle enige: at skulde den komme, vilde det være intet mindre enn en ulykke for det åndelige liv i Danmark.

Det er bekjent nok, at Indre Misjons førere i Norge utvetydig har brutt med Oxfordbevegelsen og lyst den i banen som »læreløs og korsløs«. Hvordan vilde det gå i Danmark? Den resolusjon, som bestyrelsen fornylig offentliggjorde, gav ikke på forhånd noget absolutt tydelig svar — vilde det bli brudd eller samarbeide? Det var givet, at herom måtte der på Randersmøtet atles klart.

Og der blev talt klart. »Vi skal ikke møte dem med en kold skulder, men med en åpen favn«, sa pastor Fibiger. Og det var åpenbart at han i det øieblikk ikke talte som privatperson, men som ansvarlig ordfører for den bestyrelse, på hvis vegne han talte.

Indre Mission akter ikke, hvor det gjelder selve det kristelige budskap å omskifte sin røst, like så litt som man ønsker å kaste vrak på de arbeidsmidler, som nu i tre—fire slektledd har vært brukt til velsignelse og til frelse

for mennesker — også derom blev der talt klart ved gudstjenesten i Sct. Mortens kirke. Men på en gang ydmyget og tilskyndet, rekker Indre Mission hånden ut — hen over alt det, som forøvrig kunde skille — til et broderlig samarbeide i den samme Herres navn.

Det, som vil bli husket fra den avgjørende time ved Indre Missions årsmøte i Randers er ikke bestyrelsens i forveien publiserte resolusjon — den er neppe så viktig dokument, som pastor Fibiger synes å mene — men hans egne ord, talt under ansvar i en oppløftet stund: »Vi skal ikke møte dem med en kold skulder, men med en åpen favn — og her har I et stort ansvar, I samfundsledere og indremisjonærer«.

Det er sant. Men der må føies til at de ledende innenfor Indre Mission er ikke ene om ansvaret. Også på Oxfordgruppens ledende menn og kvinner vil der i de kommende dage ligge et meget betydelig ansvar. Nu vet de, hvor Indre Mission står: en utrakt hånd er broderlig strakt frem imot dem. Nu beror allting på om Oxfordgruppen lojalt vil legge sin hånd i den og gå inn i det samarbeide, som her uskrømtet er tilbuddt den.

Ved en leilighet ytret et fremtredende medlem av Oxfordbevegelsens hjemlige ledelse: »Et blandet hold er en umulig ting — det er mikset selskap — hvis der er folk med, som ikke har sam delt, må der være mistillit — og så har holdet mistet sin slagkraft«. Hvis Oxfordgruppen som sådan står bak en uttalelse som denne, vil forargelig splittelse og elendig broderstrid bli den uundgåelige følge, og en avgjørende time for det åndelige liv i det danske folk vil sørgelig være forspilt. Men vil gruppens ledere gjøre alvor av den skjønnne tanke om brobygning, som de så gjerne besynger, så de virkelig tar imot den hånd, som nu er rakt dem fra den Indre Mission i Danmark, så er det ikke til å si, hvor rik en velsignelse, der vil kunne komme ut av det, for den danske kirke og det danske folk.

Christiania
Søforsikringsselskab
 Stiftet 1847.
 Overtar
Brand- og Sjøforsikringer
 Ved hovedagenturet
Jacob Christensens
 Assuransforretning A/S
 Telefoner 10391—12527